

je napravil Matesanov Tine. Bil je ravno takrat v naši vasi nekaj hudomušni trgovec, pa je rekel Tinetu, da mu naj naredi tistega rogatega — poteri ga sv. križ božji — da mu bode dobro plačal. Hm, da ste videli Tineta. Gledal je trgovca debelo, kakor bi ga ne bil razumel dobro, ali pa, kakor bi nekaj prevdarjal, potem se pa moško odrezal:

— „Kaj, tistega rogatega naj vam napravim? Ni treba, prišel boče sam po vas, ker ste tako hudobni, pa se s takimi stvarmi norčujete.“ — In nikdar ni mogel pozabiti tega. Če je le kje slišal trgovčovo ime, vprašal je takoj: „Kaj tisti, ki je dejal, da mu naj napravim rogatega?“ — Nikdar ni več šel k trgovcu.

Da je vsako muho, če je bila še tako hitra precej na sebi ubil, o tem vam ni treba pripovedovati. Izuril se je v tem poslu tako, da mu ni ušla nobena.

Poznali so Tineta tudi v sosednjih župnijah. Ker so bili njegovi stariši siromašni, odšel je često k raznim duhovnim gospodom, ki mu so podelili kaj malega. Vrbovski gospod kapelan oskrboval ga je vedno z obuvalom in pokrivalom, pa je takó imel Tine često črevlje na škrip, le škoda, da niso dolgo take ostale, ampak v njegovej porabi kmalu pokazale usta.

Prišel sem čez nekoliko let zopet v svojo vasico. Malo pred vasjo sem srečal Tineta, seveda poznal sem ga takó, saj se niti za las ni izpremenil, le malo manjši je bil.

— Nù, Tine kako je, še vedno živ in zdrav? —

Nič ni odgovoril, le debelo me je pogledal in se čudil, da ga poznam. Ni me poznal.

— Lej ga, Tine, kaj me ne poznaš? — Še vedno nič.

— Saj sem tvoj rojak? — Zdaj kakor bi se mu nekaj posvetilo, zasmijal se je na ves glas, pokrili si sramežljivo z roko lice in pokazal proti mojemu domu:

— Jemnasta — gospod! — izgovoril je počasi.

Tak je bil Tine do svoje smrti. Delal je piščalke, orgljal, tkal, živali oponašal in se igral z otroci. Velike starosti ni učakal. Ko je prekoračil trideseto leto, začel je vkupe lesti, glava mu je postajala bolj zabuhla, spomin ga je zapuščal in bil še bolj prismuknjen. Nù, neke vzpomladi smo ga zakopali. Sicer ni bil ne vem kako pameten, niti slaven, a vender nam je bil vsem ljub in drag — Matesanov Tine. Bil je vse svoje življenje otrok.

Na ptujem.

Tiha noč na zemljo pade,
Živo bije mi srce,
Kot vzpomladi cvetke mlade
Želje v meni se vzbude.

Skozi temno noč mi vhaja
Duh črez širni ócean,
Tam, kjer zlata zóra vstaja,
Dom se dviga moj krásan.

Ko o dômu premišljujem,
Pošljem mu pozdravov sto,
Pozna ura v kraji ptujem
Trudno mi zaprè okó.

Milutin.

